

РЕШЕНИЕ

№ 21970

гр. София, 01.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 11.10.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Георги Бозуков

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **6826** по описа за **2024** година докладвано от съдия Георги Бозуков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на В. Д. А. с ЕГН [ЕГН],

адрес: [населено място], [улица] вх. Б, ап. 25,

чрез адв. Н. Г. - ПАК, съдебен

адрес: [населено място] 1390. ул. “Д.” №10, против решение № 2685/2024 г., по АНД № 20231110216616 по описа на Софийски районен съд,

Наказателно отделение, 97-ми състав, с което е потвърдено наказателно постановление № 23-4332- 024731/17.10.2023 г., издадено от началник сектор в СДВР, отдел „Пътна полиция“ СДВР. С НП на основание чл.175а, ал.1, пр.3 от ЗДвП на В. Д. А. е наложено наказание глоба в размер на 3000 лв. и лишаване от право да управлява МПС за 12 месеца за нарушение на чл.104б, т.2 от ЗДвП.

С жалбата се твърди, че решението е неправилно, незаконосъобразно, постановено в противоречие с материалния закон и при нарушение на административнопроизводствените правила. При постановяване на обжалвания акт първонистанционния съд не е отчел допуснатите при издаване на акта за установяване на административно нарушение (АУАН) процесуални нарушения. Вследствие на неprecизен анализ на събраните по делото доказателства, районният съд е достигнал

до неправилни и необосновани изводи за процесуална законосъобразност на наказателното постановление. По тези съображения, се иска отмяна на обжалваното решение и постановяване на ново, с което процесното наказателно постановление да бъде отменено. Претендират се направените по делото разноски.

В съдебно заседание касаторът В. Д. А. – редовно призован, не се явява и не се представлява.

Ответникът- началник сектор в Столична дирекция на вътрешните работи, отдел „Пътна полиция“ – редовно призован, не се представлява.

СГП – редовно призована, представлява се от прокурор В.. Прокурорът счита, че касационната жалба е неоснователна и недоказана и моли същата да бъде оставена без уважение.

Административен съд София – град, III касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена от легитимирано лице, в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, приложим по силата на чл. 63в от ЗАНН, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Съобразно чл. 218 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

С решение № 2685/2024 г., по АНД №20231110216616 по описа на Софийски районен съд,

Наказателно отделение, 97-ми състав е потвърдено наказателно постановление № 23-4332- 024731/17.10.2023 г., издадено от началник сектор в СДВР, отдел „Пътна полиция“ СДВР. С НП на основание чл.175а, ал.1, пр.3 от ЗДвП на В. Д. А. е наложено наказание глоба в размер на 3000 лв. и лишаване от право да управлява МПС за 12 месеца за нарушение на чл.104б, т.2 от ЗДвП.

От фактическа страна съставът на въззивния съд е установил, че на 09.09.2023 г., около 23.10 часа, в [населено място], В. Д. А. управлявал предоставения му за ползване лек автомобил „Порше Т.“ с рег. [рег.номер на МПС] по [улица]с посока от [улица]към [улица]. В автомобилът заедно с него пътували на предната седалка свидетелката Е. Н., а на задната седалка - К. П. и Х. Ел К.. В участъка на [улица]между [улица]и [улица]жалбоподателят А. извършил рязка маневра и преднамерено извел автомобила извън контрол чрез презавиване, което довело до загуба на сцепление на гумите и поднасяне на задната му част. Действията на водача били възприети непосредствено от свидетелите П. Г. П. и В. Б. Ц. - полицейски служители в СДВР. Тези лица са участвали в специализирана полицейска операция във връзка с т.нар. „дрифтове“, като по същото време се движели със служебен автомобил по [улица], след като били направили десен завой от [улица]. Полицейските служители поискали съдействие от свои колеги при Отдел „Специализирани полицейски сили“-СДВР и последвали автомобила, който завил наляво към [улица], след това надясно към [улица]и наляво по [улица]. В района на пл. „С.“ водачът бил спрял за проверка от служители на ОПП-СДВР, които му указали да спре в първата пряка, до Европейския парламент, за да не пречи на движението. Полицейските служители докладвали за случая на ОДЧ и поискали

съдействие от ОПП-СДВР. Междувременно свидетелите П. и Ел К. слезли от автомобила, като в него останала само свидетелката Н..

На място бил изпратен свидетелят Г. Г. Х., заемащ длъжността мл. автоконтрольор при ОПП — СДВР, който приел, че А. използва пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари, поради което съставил срещу него акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 907158/09.09.2023 г. за извършено нарушение на разпоредбата на чл.104б, т.2 от ЗДвП. Нарушителят подписал съставения против него АУАН, като посочил, че има възражения и не е извършван дрифт. Такива постъпили и в писмен вид в законоустановения срок, в които А. твърдял, че не е извеждал преднамерено автомобила извън контрол, а е възможно същият да е поднесъл поради мокра настилка и мокри гуми, което можело да бъде потвърдено от спътничката му Е. Н. Н..

Въз основа на така съставеният АУАН и като приел възраженията за неоснователни, началник сектор в СДВР, отдел „Пътна полиция“ издал атакуваното наказателно постановление № 23-4332-024731/17.10.2023 г., с което на основание чл.175а, ал.1, пр.3 от ЗДвП на В. Д. А. било наложено наказание глоба в размер на 3000 лв. и лишаване от право да управлява МПС за 12 месеца за нарушение на чл.104б, т.2 от ЗДвП.

НП било връчено на 07.11.2023 г.

СРС подробно е анализирал приложените по делото писмени доказателства и писмени доказателствени средства – докладни записки, възражение с вх. № УРИ 433200-100614/13.09.2023 г., справка от Търговския регистър, справка картон на водача А., заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. и заповед № 8121к-13318/28.10.2019 г. на министъра на вътрешните работи, акт за встъпване в длъжност, заповед № 513з-2563/22.04.2015 г. на директора на СДВР, справка с рег. № ССИ24-ВК08-1825/01.04.2024 г. на директора на Столичен инспекторат към Столична община, договор за ползване на лек автомобил от 08.09.2023 г., пълномощно и приемо-предавателен протокол от 08.09.2023 г., както и депозираните в хода на съдебното следствие свидетелски показания на свидетелите П. и Ц., на които съдът дал вяра като последователни, житейски логични и кореспондиращи както помежду си, така и с писмените доказателства. Изложено е, че свидетелите П. и Ц. са възприели непосредствено извършените маневри, респективно осъществяването на т.нар. „дрифт“ от жалбоподателя А., като са категорични, че не се касае за обикновено поднасяне на автомобила, а за характерна загуба на сцепление при преднамерени действия на водача. Полицейските служители подробно и непротиворечиво са описвали маршрута на процесното МПС, като единствено свидетелката Ц. твърди, че „дрифтът“ е извършен на [улица], докато свидетелят П., който има по-добре съхранен спомен за случая, уточнява, че автомобилът преднамерено е изведен извън контрол неколkokратно, докато е бил следван от служебния автомобил на СДВР, като първата маневра чрез рязко презавиване е осъществена на [улица]. Съдът достигнал до извод, че от страна на жалбоподателя не е оборена материалната доказателствена сила на процесния АУАН.

СРС е изложил и мотиви досежно приложението на материалния и процесуалния закон, като не е възприел възраженията на жалбоподателя. Намерил е, че правилно отговорността на жалбоподателя е ангажирана по чл. 175а, ал. 1, пр. 3 от ЗДвП, в който санкцията е определена в абсолютен размер. СРС подробно е анализирал

признаците на състава, включително през призмата на легалната дефиниция на § 6, т. 1 от ДР на ЗДвП, и дефиницията за "дрифт", наложена от съдебната практика.

Решението на СРС е валидно, допустимо и правилно.

При субсидиарното прилагане на НПК, районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствата, и не е допуснал нарушения на съдопроизводствените правила. Съдът подробно е обсъдил и анализирал всички писмени доказателства в т. ч. отговорите на Столична община, като ги е съпоставил със свидетелските показания.

Въззивният съд не е допуснал нарушение при оценката и анализа на доказателствата, кредитирайки показанията на част от свидетелите (полицейските служители), които ги е съпоставил с показанията на другите свидетели, като е изложил ясни мотиви за това. В тази връзка полицейските служители пряко са наблюдавали ситуацията, а именно начинът на управляване на автомобила от жалбоподателя. Не са допуснати нарушения при оценката на показанията, тъй като съдът се е позовал на сравняването им с други обстоятелства – какви са били движенията на автомобила на жалбоподателя, начин на достигане до мястото на нарушението. Освен това за полицейските служители не са констатирани никакви данни за заинтересованост от изхода на делото. Свидетелски показания са обсъдени подробно, като е мотивирано защо и на кои от тях съдът дава вяра. Правилно съдът е отбелязал липсата на заинтересованост у служителите на МВР, възприели непосредствено действията на жалбоподателя и неговите обяснения, за разлика от другите трима свидетели, намиращи се в близки приятелски отношения с касатора. Не се установяват релевираните в касационната жалба пороци при преценката на доказателствата от страна на въззивния съд, касаещи статута на пътя, където е извършено нарушението и неговото точно посочване.

Съгласно разпоредбата на чл. 104б, т. 2 от ЗДвП, на водача на моторно превозно средство е забранено да използва пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. Според чл. 2, ал. 1 от ЗДвП отворен за обществено ползване е всеки път, условията за използване на който са еднакви за всички участници в движението. Лицата, стопанисващи пътища, които не са отворени за обществено ползване, са длъжни да ги обозначат. Районният съд по категоричен начин е установил, че мястото, където е извършено нарушението е асфалтов път, който макар и да не е част от републиканската пътна мрежа е част от уличната мрежа на Столична община и не е затворен за обществено ползване с оглед обстоятелството, че не е обозначаван като такъв със знак или табела.

В настоящия случай, от събраните в хода на производството писмени и гласни доказателства и доказателствени средства, се установява по безспорен начин, че жалбоподателят на посочената в АУАН и НП дата, управлявайки лек автомобил „Порше Т.“ с рег. [рег.номер на МПС] , използва път - отворен за обществено ползване за друга цел, като презавива и форсира автомобила, като така довежда до загуба на сцеплението на гумите /дрифтира/. Макар и да липсва легално определение на "дрифт", в практиката същото се е наложило като техника на шофиране, при която шофьорът преднамерено извежда дадено превозно средство извън контрол чрез "презавиване", довеждайки до загуба сцеплението на задните гуми. Именно

посочената техника на шофиране е предприета от страна на касатора. Деянието на А. е възприето непосредствено от свидетелите полицейски служители, визираното нарушение е правилно квалифицирано и безспорно доказано, както от обективна, така и от субективна страна.

Настоящият състав на съда приема, че като е потвърдил наказателното постановление в цялост, СРС е постановил валидно, допустимо и правилно решение, което следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора на ответника се дължат разноски, но такива не са претендирани, поради което съдът не дължи произнасяне.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, III касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 2685/2024 г., по АНД №20231110216616 по описа на Софийски районен съд,

Наказателно отделение, 97-ми състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.